

Ina Slokanova :

Balonček Skakonček in Majdica

»Hoho, glej ga, glej ga, kako visoko je skočil in zdaj spet. Glej, glej! Joj, kako lep balonček!«

Samo nekaj Skakončku pri svojem mladem prijatelju ni bilo všeč, Miško-va ošabnost. Kadar je šel Miško z ma-

Taka pohvala mu je bila nepopisno všeč in še Mišku se je dobro zdelo. »Le skači, le skači!« ga je priganjal. Skakonček pa je skakal in skakal ter prešerno vriskal.

mico v mestni park na sprehod, ni nikoli pustil, da bi se tudi drugi otroci igrali z njegovim balončkom, in če so ga še tako lepo prosili. Se nalašč jih je dražil. Tekal je okoli klopi, kjer je

sedelo največ otrok in vzdikalo: »Skoči, skoči balonček. Hop, hop, skoči, skoči«. Balonček je skakal, toda pri srcu mu je bilo tako čudno težko. Nепrestano mu je uhaljal pogled na otroke, ki so željno iztezali roke proti njemu in prosili Miška: »Oh, fantek, samo enkrat naj tečem s tvojim balončkom, samo enkrat!«

Miško pa jim je škodoželjno odgovarjal: »Le kupite si ga. Saj jih ima prodajalec še mnogo. Mojega pa nikomur ne dam.«

Tedaj Skakonček ni imel nič več rad Miška.

Pozabljen

Bili so dnevi, ko je bil balonček tako srečen, da bi bil najraje zavriskal in se smejal, smejal se tako dolgo, dokler se ne bi od samega smeha in dobre volje razpočil. Toda bili so tudi dnevi, ko bi se bil najraje razjokal na ves glas, če bi ga ne bilo sram. To je bilo takrat, ko ga je Miško pozabil vzeti s seboj na sprehod in je dolge ure prečepel pozabljen v kotu med drugimi zapuščenimi igračkami, ki so ga sovražno gledale.

In čim delj je bil balonček pri Mišku, temveč je bilo teh žalostnih dni. Ugibal in ugibal je Skakonček, kaj mora biti temu vzrok. Pa ni mogel iztehtati. Saj sem še prav tako lep, — je razmišljal in skačem še prav tako in letim kolikor visoko hoče. Le zakaj me nuna več tako rad?

Nekoč pa mu je Miško sam razvozljal to uganko.

Neko popoldne je prišel v sobo in držal se je tako imenitno, kot da je sam kralj iz Devete dežele. V roki pa je držal ljubek, majhen aeropianček.

»Vidite«, je slovesno pokazal igračam aeroplan, — »vidite, kako lep aeroplan imam. Prav tako je narejen, kot tisti, ki se je Lindbergh peljal z njim. Tetka iz Amerike ša mi je prinesla. Samo malo ga navijem, pa zabrni in sfróni v zrak. Tega ne zna nobeden izmed vas.«

»O, jaz že, — mu je hotel oporeči balonček, — pa se je premislil in je raje moalčal, zakaj bil je preveč jezen, da bi mogel mirno govoriti.

Potem pa je Miško odšel in vse do poznega večera se je čulo skozi odprto okno njegovo tekanje in kričanje, ko se

je na vrtu igral z aeropianom.

Skakonček je bil tako jezen, da bi škrtal z zobmi, če bi jih imel. Ali pa če bi bil človek in tako velik in močan, kot je Miškov očka, bi brez pomišljanja vzel palico in pošteno našeškal nehvaležnega dečka. Kar nevede je začel glasno rentočiti in se jeziti: »Ti Miško ti ti miškasti. Da bi te žaba uščipnila. Da bi te jež nabodel in da bi prišel sam afriški krokodil in pohrustal tvoj grdi, grdi aeroplan.«

Vse glasneje in glasneje je kričal, da so se ostale igrače začele vznemirjene premikati in šodrnjati.

»No, ti se pa pojdi drugam širokousti«, je razkačeno zacvilila žoga.

»Prav res«, — ji je vneto pritrdila opica, — »kako se širokousti, ko pri nas nima še niti domovinske pravice!«

Skakonček se je še bolj razburil.

»Šleve ste, šleve vsi skupaja«, — je zakričal. »Tukaj posedate in mirno gledate in prenašate, kako vas ta fant zanemarja in zaničuje. Toda mene ne bo. Rečem vam, da me ne bo.«

»Kaj pa naj napravimo?« je zarezgetal konjiček, — »ali naj z njim letamo ko tiči, ko niti perutnic nimamo? Saj nam ni nič hudega. Služkinja Monika vsako jutro z mehko krpo obriše prah v nas potem pride včasih Miško in se malo poigra z nami. Saj nam je čisto dobro. Seveda, mi smo precej starejši od tebe in bolj poznamo življenje. Vemo, da se otroci vsake igrače hitro naveličajo in jo zavržejo. Za kaj bi se jezili zaradi tega! Še bolje za nas, da nas pusti v miru, kakor da bi nas neprestano vlačil kje po cestnem prahu, da bi bili že vsi zamazanji in polomljeni.«

»Tako je, tako!« so vneto pritrdili konjičku slon, opica, medvedek, žoga in pajak.

»No, če ste zadovoljni, pa bodite«, se je unesel balonček. »Jaz pa nisem in zato pojdem, še nocoj ponoči pojdem.«

PO SVETU

Bila je jasna poletna noč. Skozi odprto okno je lila mesečina. V travi na vrtu so se pogovarjali murni. Miško je spal in se v sanjah smehljajal. Na blazini poleg njegove glave je ležal aeroplan. (Dalje prihodnjik)

Josip Vandot

Povest o treh Borovcih

Trije Borovci — prvi je bil čevljarček, drugi krojaček, tretji tesarček — so se že dolgo vrsto let pogovarjali, kaj mora vendar biti za gorami, ki tako visoko obkrožajo njihovo dolino. Tega pa krojaček ni uganil, še manj črevljarček, a še najmanj tesarček. Sicer so bili vsi trije prav pametni moške in v tistih letih, ko zori v človeku največja modrost. Zato pa se je vsem trem čudno zdelo, da kljub svoji pameti in modrosti ne morejo uganiti, kakšna čuda se neki skrivajo za njihovimi gorami.

Četrto leto je že teklo, kar so ugibali, a ničesar uganili. A nekega nedeljskega jutra je šinila krojačku prava misel v glavo. Naglo je poklical črevljarčka in tesarčka in jima rekel v svojem velikem veselju: »Draga moja, nič več nam ne bo treba ugibati in si beliti svojih pametnih glav. Še četrte ure ni prešlo, kar me je obsenčila tako lepa misel, da sem si ji moral smejeti od srca. Vesta, kako naj uganemo, kaj je za našimi gorami? Stopimo na najvišji vrh, pogledjmo dol, pa bomo videli.«

»Joj, kako si pameten, krojaček!« se je razveselil črevljarček. »Ničče na svetu bi se ne mogel domisliti tega, kar si se ti pravkar domislil. Seveda, le pojdemo na goro!«

»Pa pojdemo!« je zagodrnjal tesarček, ki je bil nevoljen, da se je krojačku posrečila tako pametna misel, a ne njemu.

Napolnili so si nahrbtnike z brašnom, poiskali v kotu svoje okovane palice in še tisto jutro odšli na najvišjo goro, ki se je nad dolino visoko spenjala proti nebu. Hodili so po gozdovih dve tri ure, plezali po strmem skalovju štiri pet ur. In ko je solnce stalo že nizko ob gorah, so priplezali srečno na vrh. A bili so vsi razprskani, raztrgani in obtolčeni, ker so gore hude in ne vidijo rade, če človek drsa z nakovanimi črevlji po njih.

Stali so na visokem vrhu in sapa jim je zastala, ko so se ozirali naokrog. Joj, kamor so pogledali, so povsod videli le skalnate gore, pod gorami ozke dolinice, nad gorami sinje nebo, ki je

bilo le tu pa tam prepreženo z belimi, meglicami. A drugega ni bilo daleč naokoli nič.

Spogledali so se in se pričeli praskati po glavi. Dolgo časa so molčali, ker niso vedeli, kaj bi rekli. Tesno jim je bilo na gori, ker je bil vrh tako ozek, da je bilo le komaj, komaj prostora za vse tri.

»No, lepe reči vidimo«, je dejal na posled zlovoljni tesarček. »Čemu nam je bilo treba ugibati, kaj je za našimi gorami? Že sama modra pamet bi nam bila morala povedati, da so za gorami samo gore in doline, pa nič drugega!

»Seveda, zdaj se lahko obreguješ, ker gledaš z lastnimi očmi to, kar vidiš tudi midva.« ga je zavrnil črevljarček. »A prej si leto za leto prav tako molčal kot midva. Zdaj pa govoriš samo nespamet.«

»Kaj?« je vzkliknil tesarček. »Pameti imam več v mezincu nego vidva v glavi. Ne bosta me pretentala, naka, ne bosta!«

Pričeli so se pripraviti, a njihov prepir ni bil kdo si ga vedi kako hud, ker na ozkem vrhu niso imeli toliko prostora, da bi se pošteno sprli. Nazadnje se pa niso niti utegnili pošteno spreti. Zakaj hipoma je nastal okrog njih veter, in še preden so se mogli ozreti okrog sebe, da bi videli, odkod prihaja veter, že je plahutal nad njimi orol.

Bil je strašno velik, imel je oster, zakriviljen kljun, na kosmatih nogah pa tako bodeče kremplje, da se jih je moral ustrašiti vsak, a ne samo krojaček, črevljarček in tesarček. Orel je bil hud in jezen, ker je bil vrh te gore njegov in je vedno počival na njem, ko je bil truden od dolgega letanja. Prav nič mu ni bilo všeč, da stoje na njegovem vrhu trije možje - a ni zanj prav nič prostora. Zato jih je srdito pogledal in skrivil nad njimi kremplje.

»Jojme!« so zavpili krojaček, črevljarček in tesarček hkratu. A orel se ni zmenil prav nič za njihov strah. Enkrat je prhutnil okrog njih - in že je držal v krempljih desne noge tesarčka, v krempljih leve noge črevljarčka, a krojačka, ki je bil najlažji, je zgrabil s kljunom za ovratnik. Se enkrat je vzplahotal, potem pa je odletel z vsemi tremi visoko nad gorami.

»V gnezdo nas nese!« je spreletavala krojačka, črevljarčka in tesarčka mrzla polt. »V snezdu pa nas obere prav do kosti.«

A orlu še malo ni prišlo na misel, da bi jih nesel v svoje gnezdo in jih tam obral. Bili so mu premršavi in še za prav uborno večerjico preslabotni. Zato se je naglo spustil v sosedno dolino, završal nad smrekami in izbustil tri Borovce, da so neusmiljeno telebnili v goščavo.

Kmalu so se zavedli in pobrali s tal. Nekaj so se sicer potolkli, a so junaško preboleli vse bolečine. Jeli so se spogledovati, ker niso vedeli, kaj naj sedaj počno. Ozirali so se okrog sebe, a so videli povsod samo smreke, gosto posute s sivkastimi lišaji. Vedeli niso, kje se prav za prav nahajajo, ker so mižali ves čas, ko jih je orel nosil po zraku. Kako naj torej uganejo, kam jih je orel treščil? Kako naj uganejo, kod morajo iti, da pridejo spet domov?

A že se je oglasil krojaček, ki je bil med njimi najlažji, zato pa najpametnejši: »Če pošteno ugibamo, bomo tudi pošteno uganili, kaj moramo storiti, da pridemo domov. Le ugibajmo le ugibajmo!«

In so ugibali in stikali glave. Vso noč so ugibali, ves naslednji dan in še tri noči in še tri dni po vrhu. Lakoto so si tešili z močnicami in črnicami, ki jih je v gozdu zorelo na kupe. Drugega niso imeli, ker niso utegnili, da bi vzeeli nahrbtnika s seboj, ko jih je orel odnesel z vrha gore. A kljub močnicam in črnicam so stradali, da joj! Postajali so vedno bolj mršavi, prav posebno še krojaček, ki se je moral že oprijemati grmovja, da ga ni odnesel veter, ki je neprestano pihal skozi gorsko dolinico.

»Najmodrejši si!«, ga je venomer zajedaval nevšečni tesarček. »Ti si kriv, da stradamo tu in ne znamo domov. Hitro si izmislil kaj, da bo konec naši nesreči.«

»Ugibajmo, o, le ugibajmo!« je odgovarjal krojaček kratko. »Le v ugibanju je naša rešitev.«

In so res ugibali še tri dni in tri noči po vrhu, da so jim pričeli lasje že siveti. A rešitve ni bilo od nikoder, ker jim zaradi lakote misli niso bile več bistre. Četrtega dne zarana pa se je začel tesarček kar na lepem smejati, da ga tovariša še utešiti nista mogla. Že sta mislila, da je tesarček od lakote nemara zblaznel, in polotil se ju je silen strah.

Tesarček je tlesknil v dlani. »Ugibata, seveda, ugibata, pa ne uganita ničesar«, je rekel, ko se je nehali smejati. »Zraven si pa še mislita, da sta na svetu najmodrejša. A jaz sem uganil tole: Pojdimo nazaj preko gore in zvečer smo že doma. Ali ni to pametna misel, krojaček? Le reci, da sem te zdajle posekal v modrosti.«

»Joj, pa še kako!« je odvrnil krojaček in je bil ves vesel, da bo spet doma pri zvrhani skledi.

Pet, šest ur so se plazili po gori navkreber. A vseeno so prišli srečno na vrh, kjer so jih še vedno čakali polni nahrbtniki. Pošteno so se najedli, pa še na misel jim ni prišel orel, ki bi jih bil lahko spet pograbil in odnesel nazaj, od koder so bili prišli. No, orel je bil Bog ve kje in še malo ni motil krojač-

ka, črevljarčka in tesarčka pri bogati malici. Ko so bili nahrbtniki prazni, so se spustili po gori navzelve in so proti večeru srečno prišli domov.

Tri dni so pripovedovali o čudih, ki so jih videli in doživeli za gorami. Ljudje so jih strmeč poslušali in jim verjeli vse. Pa nikomur ni prišlo na misel, da bi sam stopil čez gore in pogledal tista čuda. In čemu tudi? Saj je že zadosti, če slišiš o nečem, česar ne poznaš, in čemu ti je treba, da tisto tudi vidiš?

Kako je vojak kuhal

(Ruska)

Vojak pride iz vojske v neko vas in se oglasi pri stari ženici.

»Dober dan, mamica, ali imaš kaj za pod zobe?«

Ženica zamrmra:

»Eh, spravi se mi s potil!«

Vojak se naredi, kot da ni slišal, in zakriči:

»Ali si gluha, da nič ne odgovoriš!«

»Ali ti nisem rekla, da se mi spraviš s potil!«

»Ho, ti stara čarovnica, te bom že pozdravil, da boš slišala,« zakliče vojak in udari po mizi:

»Brž prinesi!«

»Saj nič nimam, moj ljubček!«

»Skuhaj mi ričet!«

»Nimam prav ničesar pri roki, moj dragil!«

»Daj mi sekiro, bom pa iz sekire skuhal ričet,« pravi vojak.

Ženica si misli:

»Čudno, to pa moram videti, kako bo vojak iz sekire ričet kuhal!«

In mu prinese sekiro. Vojak jo vzame, jo dene v lonec, zalije z vodo in pristavi lonec k ognju. Pusti jo kuhati in vreti, potem pokusi krop in reče:

»Ričet bo skoraj gotov, le malo je šprenja in pest fižola bi moral dati zraven.«

Ženica mu prinese oboje, in vojak pusti zopet kuhati in vreti, potem pokusi in reče:

»Tako, ričet je kuhan, le malo za bele bi še rad.«

Ženica mu prinese, kar je želel, in vojak zabeli svoj ričet ter pravi:

»Tako, mamica, sedaj pa prinesi kruha in soli na mizo, bova jedla.«

Ko je bil lonec prazen, reče ženica:

»Povej, moj dragi, kdaj bova pa sekiro pojedla?«

Vojak odgovori:

»Vidiš, da še ni mehka! Jo bom že kje spotoma skuhal za večerjo.«

Reče, vtakne sekiro v torbo, se poslovil od ženice in odkoraka v drugo vas.

Ivanovič

JUTROVČKI PIŠEJO

Star čevljev pripoveduje . . . Pred tednom dni so bili v naši vasi cigani. Po njihovem odhodu sem preiskal razhoden prostor in našel sem med raznimi odpadki star, zavržen čevljev. Že na prvi pogled sem ugotovil, da je neraben. Prijel sem ga v roke. Veter je zavel od gozda in zažvižgal skozi številne luknje zapuščenega čevlja. Zdelo se mi je, da je spregovoril veselo—žalostno povest svojega življenja:

»Ravno na dan pred praznikom Treh kraljev je bilo, ko sem ugledal svit življenja, ko me je v borni čevljarjevi koči rodila raskava čevljarska roka, v kateri sem spoznal, da je bila moja izmučena mati. Mnogo otrok je že rodila, a le malo jih je bilo še poleg mene na polici. Kako tesno mi je bilo pri srcu, ko sem pomislil, kam so odšli ostali.

V nedeljo po maši je prikrvesal drvar Krevljev Jaka in naštel par desetakov ter me pograbil. Privezal me je na dolgo gorjačo. Ker je bil Jaka dovolj natrkan, sem se zibal, da se mi je zdelo kar prijetno. Oglasila sva se še v gostilnici. Jaka je prijel za kozarec in si ga dobro privoščil. Ker je bilo zelo toplo, sem kmalu zadremal. Ko sem se prebudil, sem bil že za drvarjevo pečjo. Zagledal sem umazane otroke in ženo, ki so bili v živahnem pogovoru.

Že naslednje jutro sem spoznal, da se pričena za mene nova doba. Prvič sem začutil, kako trdo je življenje. Ves dan sem bil premočen, ko sva z drvarjem lazila po gozdu. Le v nedeljo sem se dobro posušil. Kmalu sem v podplatu začutil luknjo, kar je opazil tudi drvar, kateri me je dal čevljarju v pomladitev. Toda na žalost je moja mladost trajala le malo časa. Kmalu je nastala nova, še večja luknja, tako da se drvarju ni več zdelo vredno, da bi me dal na novo pomladiti. Obležal sem zavržen v kotu med cunjami in se kratkočasil s pajki, ki so imeli v meni često svoja lovišča.

Poldne je že odzvonilo, ko je vstopila v bajto ciganka. Njen raskav glas se je razlil ob brenkanju kitare v žalostno pesem. Za plačilo je dobila mene, ker sem bil v drvarjevih očeh neraben.

Spravila me je v culo, pa sva odšla po svetu naprej. Dolgo sva hodila od hiše do hiše, dokler nisva vstopila v ciganski voz. Drugi dan sem bil že v prometu. Obula me je stara ciganka, katera je prorokovala ljudem srečo za mal denar. Ker je bilo moje stanje že tedaj ko me je zavržel drvar, zelo obupno, sem služil stari ciganki le malo časa. Zavrgla me je med smeti in odpadke, taka je bila moja usoda. Sedaj umiram v tvoji roki in pričakujem smrti v zavesti, da sem živel samo v korist drugih.«

Čevljev je utihnil, meni pa se je mlo storilo ob misli kako na svetu vse mine.

**Kristan Alojzij, dijak 2a gimn.
v Kranju**

Dragi stric Matic! Zahvaljujem se Ti za poslano božično darilo. Moram tudi povedati, da se že zelo veselim novega natečaja. Želim Ti mnogo sreče v novem letu in upam, da bo Tvoj koš tudi v bodoče milostljiv mojim dopisom. Srčno Te pozdravlja Tvoj nečak

**Marjan Muršič, dijak
v Mariboru**

Doživljaj čevlja. Na smetišču leži star čevljev. Ko je Kosmačev Tinko stikal v njegovi bližini, ga je zapazil. Sunil ga je z nogo, toda čevljev mu reče: »Pokličiči otroke, pripovedoval bom, kako sem prišel sem.« Tinče steče in kmalu je bilo okoli čevlja kopica otrok. Čevljev je pripovedoval: »Ležal sem v skladišču med tovariši. Takrat sem bil lep in sem se svetil kakor zrcalo. Tesno smo ležali drug ob drugem. Kar se odprejo vrata, zagledali smo delavce, ki so nosili s seboj zaboje, v katere so nas po vrsti zložili. Potem so nas odnesli na voz, ki mu pravijo avto. Avto je z nami vred odrdral. Privozil je do neke prodajalne. Tam so znosili težke zaboje na varno, jih odprli in nas zložili na police. Dan za dnem so romali moji tovariši Bog ve kam. Končno sem prišel tudi jaz na vrsto. Kupil me je neki bogat trgovec. Nesel me je domov in me podaril svojemu sinu. Sin je bil skoraj odrasel fant a

zelo živahen. Vedno se je podil okoli-
zato me je kmalu strgal. Prišel je ne-
koč berač in prosil za mlodar. Tako
sem prišel beraču v roke. Berač je
imel zelo majhne noge zato me je lahko
obul in nosil me je tako dolgo, da je
izginila zadnja sled podplatov. Ko je
hodil skozi to vas, je usoda hotela, da
me je zavrzel. To je zgodba mojega
življenja.

**Karba Avgust, uč. I. e raz. real. gimn.
v Celju**

Star čevljar pripoveduje: Zelo star
sem že. Služil sem v svetovni vojni ne-
kemu vojaku, ki je bil na Solunski
fronti. Bojeval sem se s svojim gospo-
darjem in po vojni sem imel tudi ne-
koč buren doživljaj. Roparji so napad-
li mojega gospodarja. A gospodar se
je branil in ker je bil močan je prema-
gal roparje. Tekom let sem oslabil in
gospodar me je vrgel v grmovje. Tu
me je našel priden čevljar. Popravil
me je in me podaril svojemu sinu. Ti-
stemu sem še tri leta zvesto in vdano
služil. A kmalu sem mu postal prete-
sen in tudi podplate sem izgubil. Pa
se je čevljarjev sin uprl in zahteval
nove čevlje, mene je pa vrgel na dvo-
rišče. Čutim, da sem zdaj doslužil in
da ne bom nikoli več mogel po svetu.

**Aleš Alojzij, uč. II. razr. mešč. š.
Blejska Dobrava 43.**

Pripovedovanje zavrženega čevlja
»Napravili so me v tovarni. Potem so
me poslali v veliko trgovino. Trгоvec
me je kmalu prodal bogatemu gospo-
du. Ta gospod me je nosil samo ob ne-
deljah in praznikih. A kaj kmalu se
me je naveličal. Ker je bil bogat, si
je kupil nove čevlje. Mene je pa poda-
ril staremu beraču. Ubožec me je no-
sil noč in dan. Dolga leta sem mu slu-
žil. Ko sem bil že čisto strgan me je
vrgel v ta jarek.« To zgodbo sem sli-
šala, ko sem sedela lepega dne na vr-
tu. Pripovedoval jo je zavržen čevljar
svojemu sosedu — razbitemu loncu.

**Zupančič Darinka, uč. III. razr.
v Dornavi**

V teh slabih časih

Zamislil sem se v zgodovino
v zgodovino srečnih dni
v preteklo lepo to davnino
ko bili so še srečni vsi.

Ne glej nazaj! Naprej v bodočnost
temno

v upanju na boljše dni,
saj nas rešilo bo le delo
iz teh današnjih slabih dni.

**Francetov France, dijak
v Ljubljani.**

Zgodba dveh čevljev. V smetišču
sta ležala dva stara čevlja. Bila sta
raztrgana, da so kar celi kosi usnja
viseli od njiju. Videti jim je bilo, da
sta že stara. Pripovedovala sta mi svoj
življenjepis. S tovarišem sta služila
mogočnemu gospodu. Tam se jima je
prav dobro godilo. Zakaj ta gospod se
je vsak dan sprehajal samo po mest-
nem tlaku. Čevlja sta si spotoma
ogledovala mestno vrvenje. Tam je
kočijaš podil svoje konje, na drugi
strani ceste je vozil tramvaj, in izza
ogla se je prikazal smrdeč avtomobil.
Ko pa se je vrnil gospod iz sprehoda
domov je prihitela strežnica in je
čevlja skrbno obrisala, da sta se spet
svetila kakor nova. Potem sta pa spet
ves dan lenarila. Lepega dne pa ju je
gospod zavrzel, ker sta se začela tr-
gati. Cestar ju je nesel z drugimi
smetmi na smetišče. Tam sedaj žalost
no čaka smrti. Venomer govorita:
»Nehvaležnost je plačilo svetla«

**Cundrič Franc, uč. II. razr. m. š.
na Jesenicah**

Dragi stric Matic! Bilo je poleti.
Kopal sem se v Malem grabnu. Kar za-
čujem, da zavpije neki starček: »Moj
čevljar, primi ga, moj čevljar!« Jaz
zagrabim čevljar, ki je plaval po vodi
in ga dam lastniku. Čevljar res ni bil
bogve kako lep, a on mi je povedal o
njem to zgodbo. »Bilo je za časa voj-
ne, ko sem bil v uskem ujetništvu.
Tam sem kupil te čevlje od nekega
ujetnika za tri krone. Rekel mi je da
jih zato proda da bo lažje pobegniti.
Pri begu so ga pa zasledili in ustrelili.
Ko sem bil izpuščen, sem iskal dela v
Ameriki v nekem rudniku. Nato sem
prišel v Ljubljano. Šele tri leta je od
tistih dob. Vidim, ta čevljar je star pet
in dvajset let.« Ker se mi je mudilo
krajt, sem pustil starčka, ki je bo-
žno držal čevljar, v rokah in odšel s
tovariši v vodo.

**Roman Pojé, uč. I. a razr. m. š.
na Pril'ah v Ljubljani**

Rešitev diamanta

Vodoravno: 1. Zagorje, 2. Lah, 3. Logar,
4. harfa, 5. rja.

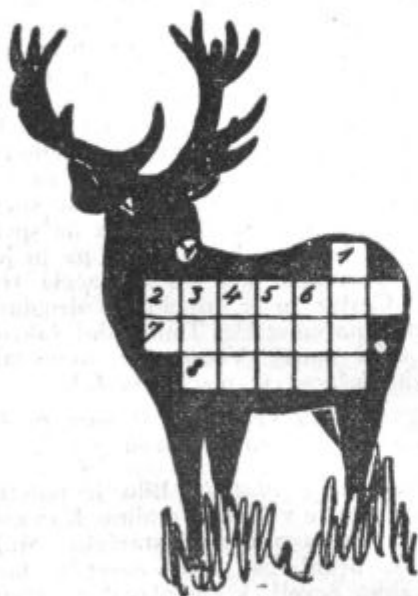
Navpično: 1. Zagorje, 2. logar, 3. Lah,
4. harfa, 5. rja.

Rešitev križanke

Navpično: 1. pokopališče.

Vodoravno: 2. Kalkuta, 3. Avala, 4. Miloš,
5. oče, 6. sveče.

Križanka „Jelen“

Vodoravno: 2. zvezdin drobec; 7. znak skupnosti; 8. pesniška oblika.

Navpično: 1. ime jokave ženske; 2. vera v izpolnitev želje; 3. naselbina; 4. plužna zarezca; 5. tropsko drevo; 6. del obraza.

Listnica uredništva

Uganke in križanke iz zadnjih številc so pravilno rešili:

Milena Lendovšek, dijakinja I. razr. gimn. v Škofji Loki, Dragica Metelko, uč. IV. razr. v Ljubljani, Gusti Zadnik, uč. III. razr. na Ledini v Ljubljani, Zlata Bitenc, uč. I. razr. meš. šole v Krškem, Turšek Adolf, dijak

III. razr. real. gimn. v Limbušu pri Mariboru, Milan in Dušan Mravlje, dijaka v Ljubljani, Janez in Marica Miklavc, dijaka v Ljubljani-Bežigrad, Marjan Mursič, uč. III. razr. ljudske šole v Mariboru, Krajnc Maja, uč. IV. b. razr. v Sevnici ob Savi.

Krilov: Tvoj spis objavimo o priliki.

Prime Fr. dijak v Celju: Tvoja pesem je bila stricu Maticu od sila všeč in smejal se je tako, da so mu kar solze tekale po licih. Na žalost je pa ne more objaviti, ker bi utegnulo priti do »diplomatskega konflikta«. Saj nas razumeš, kaj ne? Oglasi se na naš natečaj in pošlji še kakšno pesem, vendar misli na to, da smo odvisni od cenzure!

O. H. dijak v C: Tvoj spis objavimo ob priliki. Najprej moramo objaviti tiste spise, ki se nanašajo na razpisani natečaj.

P. L. dijak v Lj: Tvoja pesem še ni zrela za tisk. Skušaj obdelovati lažje motive. Časih so preproste stvari najlepše in oblikovati jih je lažje.

Vprašanja za bistro glavice

1. Kako se je imenovala slovanska boginja pomladi?
2. Kakšna je kemična formula za vodo?
3. Kaj je koks?
4. Kaj je karat?
5. Kdo je uglasbil znano koračnico »Mladí vojaki«?
6. Kdo je spesnil znano pesem »Preljubo veselje, oj kje si doma«?
7. Kdaj je vladal Dušan Silni?
8. Kdaj je umrl zadnji celjski grof Ulrik II.?
9. Kdaj je postala Srbija kraljevina?
10. Kdaj je bil zadnji slovenski kmetski upor,
11. Kdaj je bila ustanovljena ljubljanska škofija?
12. daj plačujejo na Kitajskem hišnega zdravnika?
13. V kateri deželi pozdravljajo ženske moške naprej?
14. Kateri slikar je naslikal znani Prešernov portret?
15. Kaj je kaolin?

